

Már csak azért is mert a jövőjük a kezünkben van. Sokakat megrémít ez a gondolat, engem is így hát a hét elején vettem a bátorságot és megpróbáltam tenni ellene.

Sokat hallhattunk mostanában az ország különböző pontjairól, a futball klubok különböző botrányairól, átigazolásokról, csapatvásárlásról és hasonlókról, így hát beíratam kétballábos gyerekeimet futballozni. Iszonyú boldog volt a kölyök, azonnal elkezdett terveket szövögetni arról, hogy hasonlítani fog Mutuhoz, Bachemhez és persze nem a futballtudás volt az elsődleges cél, hanem a zűrös nőügyek, az anyagi jólét és (aranyos a gyerek), az, hogy majd ő eltart öregkoromban. Optimista, no, tehát az én fiam!!!

Eljött a csütörtök, este hat, az edzés megkezdődött.

Mint egy igazi aggódó anyuka jelen voltam. Természetesen egyedüli anyaként. A kispadról figyeltem, hogyan zajlik egy ilyen edzés, nem tipornak-e bele kisfiam lelkébe?

Mondhatom rengeteg meglepő élményben volt részem. Mint a siserehad úgy nyüzsögtek a gyerekek, számszerint 23. Az edző vakarja a fejét, majd dönt: belefúj a sipjába. Néhány másodpercnyi csönd után megkéri őket, hogy álljanak sorba. Csodák csodája, mit látok? Az én fiam fenntartás nélkül engedelmeskedik. Otthon kérhetném százszor: eredmény úgysem lenne. Következik egy kis szaladgálás, aztán labdát kap mindenki. A fiam is. Dekázni kell.

He-he, mondom én rosszindulatúan, de megint csak arcomra fagy a mosoly, mert a fiam egész jól dekáz. Ezek után párosan kezdenek el játszani, persze újra kezdődik a zsvivaj. A fő hangadó a fiam. Az edző azonnal lecsap rá és fejbeveri a labdával. Már odaszaladnék hozzá, hogy megvigasztaljam (mert otthon ilyen esetben elkezdte volna a sírást), amikor észreveszem, hogy nem sír, sőt, karakán és pofátlan módon, még mutogat is az edző háta mögött. A többiek röhögésben törnek ki, mire az egész banda kénytelen fekvőtámaszokat végezni.

Ennyi csalódás után már vártam az edzés végét. A fiam nem. Amint kijöttünk a teremből, megkérdeztem tőle, hogy nem fáj az, amikor fejbeverték a labdával. Mire ő azt felelte, hogy: Anya, te annyit aggódsz! Hát én is fejbevertem volna, ha te nem vagy ott!

Rájöttem, hogy nem ismerem a gyerekeket.

A következtetést levonva, nem a jövőjükről kell elsősorban gondoskodnunk, hanem arról, hogy megismerjük őket, hogy a megfelelő pillanatban melléjük tudjunk állni.

Fájdalmas része a dolognak hogy sokan vannak, akik felismerik gyerekük tehetségét, finanszírozni azonban nem tudják. Az edzés végén megkérték a gyerekeket, hogy a következő alkalommal vigyék a részvételi díjat és legyen mindenkinek focilabdája. Sajnos több elkomoruló gyerekarcot láttam. Hál istennek az enyém nem volt szomorú.

Ő egyszerűen csak rám nézett...

Indítsuk el gyerekeinket

Written by Szilágyi Enikő

Szilágyi Enikő